

ליל שבת קודש פרשת תזריע מצורע ה'תשס"ו

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"ו המדבר ממי שאינו נצרך אל הבריות, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר בסוף התורה, (מוהרא"ש נ"י חזר על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), זהו (ביצה ל"ב:): 'כיון שנצרך לבריות עולם חושך בעדו, 'חושך' לשון מניעה, כמו שכתוב (בראשית ל"ב): "ולא חשך ממני, ולא חשבת את בנך" וכו' (שם כ"ב), היינו כשנצרך לבריות, אזי יש לו מניעות, וזה 'עולם חושך בעדו', היינו כשהוא בין העולם אזי יש לו מניעות, וקשה לו להתפלל באמת, כי כשנצרך לבריות נוח וטוב לו יותר להתפלל ביחיד כנ"ל, אבל מי שאינו נצרך לבריות, שאינו צריך להם לשום דבר, יוכל לעמוד בין אלפים אנשים, להתפלל באמת להשם יתברך לבדו, מאחר שאין נצרך לשום בריה, לא לפרנסה, ולא לכבוד, ולא לשום דבר, רק "שברו על ה' אלקיו" וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר עבודת האדם בזה העולם, להגיע אל ביטול אמיתי באור האין סוף ברוך הוא, עד שלא יהיה נצרך לבריות כלל, לא לכסף שלהם לא לכבוד שלהם לא לשום דבר שלהם כלל, כי מחמת שנכלל לגמרי בו יתברך, וכל חיותו רק ממנו יתברך לבד, לכן לא איכפת לו מבני אדם כלל, ואינו עושה עליו שום שינוי בין שהוא יושב לבדו ובין שהוא יושב בין אלפי בני אדם, ואף פעם אינו עושה שום תנועות משונות כדי למצוא חן בעיני בני אדם, כי אין לפני מראה עיניו רק אמתת מציאותו יתברך, ואינו רואה לפני עיניו בני אדם כלל, ולכן למה ירצה למצוא חן בעיניהם, והנה איש כזה מאירים עיניו מאד באור אלקותו יתברך, ואין בני אדם יכולים למנוע אותו כלל מעבודת ה', כי אינו רואה אותם, ולא איכפת לו מהם כלל, מה שאין כן הנצרך אל הבריות, וצריך לכבוד או לכסף שלהם, עולם חושך בעדו, כי לא בכל פעם מקבל מן הבריות הכסף או הכבוד שדורש מהם, ואזי חייו חשוכים מאד, וכן יש לו מניעות הרבה מבני אדם לעסוק בעבודת ה', כי תיכף ומיד שאינו מקבל הכסף והכבוד מהם, מעיק ומבלבל אותו מאד, ואינו יכול לעסוק בעבודתו כראוי, נמצא ששני הפירושים של "עולם חושך

בעדו", שמזכיר רביז"ל, א' שנעשה לו חושך, וב' שנעשה לו מניעה, הם דבר אחד ממש, כי מחמת שהוא נתון בחושך גדול, לכן יש לו מניעות רבות, ותמיד מתבלבל עבודתו, מה שאין כן מי שאינו נצרך אל הבריות, וכל עבודתו רק בשביל אל עולם בלבד, תמיד מאיר לו מאד, ואין לו שום מניעות כלל מבני אדם, כי אינו רואה לפני עיניו רק אמתת מציאותו יתברך.

והנה עיקר עבודת הצדיקים להמשיך העינים הקדושים שלהם, על שאר בני אדם, עד שכולם יתחילו להסתכל באור אלקותו יתברך, כי צדיקים יש להם עיני ה', וכמו שכתוב (תהלים ל"ד) עיני ה' אל צדיקים, והם משתדלים בכל פעם להכניס העינים שלהם בבני אדם, שגם הם יתחילו לראות אלקות, שזהו מה שנאמר כמה פעמים בגמרא "נתן בו עיניו ונעשה גל של עצמות", היינו שהצדיק נתן בו את עיניו הקדושים, ואז נתגלה לו עצם עצמות אלקותו יתברך (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' צ"ח), ובדרך זה הצדיקים מחזירים בני אדם בתשובה, כי תיכף ומיד שאדם מקבל עיניו הקדושים של הצדיק, ורואה עד היכן הפגם שלו מגיע, הוא מתבייש מאד וחוזר בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולכן עיקר תקוות האדם להתקרב אל צדיק אמיתי שיכול להאיר עיניו באור אלקותו יתברך, ואזי יאירו עיניו באור גדול מאד, ויחיה חיים טובים ומאירים, בלי מניעות מבני אדם, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את עיני הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את פגם המצורע, שדיבור לשון הרע ועשה פירוד בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו, והנה מי שנפל לפגם זה, סימן שנצרך לבריות מאד, וכולם כמניעות לפניו, ולכן מדבר רע עליהם, ומחמת זה חיו חשוכים מאד, וכמובא בזהר הקדוש (תוריע מ"ט:) שצדעת נקרא "סגירו" בלשון תרגום, כי זה "סגירו דנהורא עלאה", שנסגר מן המצורע אור העליון, אור אלקותו יתברך, והעולם חושך בעדו, ועיקר תקנתו על ידי "והובא אל הכהן" שהוא הצדיק, והצדיק יכניס בו עיניו הקדושים, שזהו מה שמצינו בכל תורת המצורע, (ויקרא י"ג פסוק ג') וראה הכהן וגו', וראהו הכהן וגו', (פסוק ז') אחרי הראותו אל הכהן וגו' (פסוק י"ב) לכל מראה עיני הכהן, ואמרו על זה חכמינו הקדושים (תורת כהנים, מובא שם בפירוש"י) פרט לכהן שחשך מאורו, עיין שם, כי עיקר טהרת המצורע תלוי על ידי מאירת עיני הכהן, שהוא הצדיק, שמכניס בו עיניו המאירים עד שגם הוא מתחיל לראות אלקות, ואז הוא מתבייש מאד על כל מה שעשה, ועל מה שהיה נצרך לבריות, וחוזר בתשובה שלימה, ומקרב את עצמו אל עבודתו יתברך, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים, והם יאירו עינינו באור אלקותו יתברך, עדי

נוכה לשוב בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.



בוקר שבת קודש פרשת תזריע מצורע ה'תשס"ו

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים גוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מבן מלך ובן שפחה שנחלפן, מעשה י"א דף ר"צ, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, והלכו יחד אחרי האדם היער הנ"ל, וזה העבד הולך אחריו (היינו זה האדם של הסוס שנמכר לעבד להאדם של הבהמות, הלך אחריו אחרי האדם של הבהמות, ושניהם הלכו אחרי אדם היער) ועל ידי זה הקל עליו קצת, כשהיה צריך להגביה איזה דבר או איזה ענין אחר היה מצוה על עבדו (היינו על זה האדם של הסוס שנמכר לו לעבד) שיגביה לו ושיעשה לו חפצו, והלכו יחד אחרי אדם היער הנ"ל, כי סוף כל סוף התיקון של כל אחד ואחד, הוא רק ללכת אחרי הצדיק שהוא אדם היער, כי נתגדל ביער, על ידי שעסק שם ימים ושנים בתפילה והתבודדות, ויכול להורות דרך לכל אחד ואחד לבוא אל תיקוני הנצחי, ואפילו מי שרדף אחר הבהמות כל ימי חייו, שהם העוונות שלו, ובן רדף אחר הסוסים, שנעשה עבד לבני אדם, גם עליהם יכול הצדיק להמשיך תיקון גמור, ולהורות להם דרך חדשה בכל ימי חייהם.

ובאו למקום שהיו שם נחשים ועקרבים ונתפחד מאד, ומחמת הפחד שאל את האדם היער: איך נעבור כאן?! כי מבואר בדברי רביז"ל (ליקושי מוהר"ן חלק א' סי' פ"ד) שבכל יום ויום מאיר אור הגנוז של ששת ימי בראשית, וכל אחד ואחד יכול לזכות אל האור הזה, אבל יש נחשים ועקרבים המסבכים את האור, והם מונעים בני אדם שאינם ראויים מלהגיע אל האור, והם הקליפות והמחשבות זרות המבלבלים את מוח האדם, כשאינו ראוי להגיע אל הקדושה, ועיקר עבודת האדם למסור נפשו אל

השם יתברך, ולהתקרב אל הצדיק האמיתי, שיורה לו דרך ישר לעבור על הקליפות אלו, ולהגיע אל אור הגנוז.

השיב לו, הלא גם זה יפלא (אלא מאי), איך תכנס ותבוא לביתי?! והראהו את ביתו שעומד באויר, ואיך תכנס בביתי?! כי הצדיק כולו דבוק באור האין סוף ברוך הוא, והוא דר יותר בעולם העליון מבעולם התחתון, ולכן נדמה לבני אדם שהבית שלו עומד באויר, היינו ברוחניות אלקותו יתברך, ואין להם שום השגה איך לבוא וליכנס באורות עליונות כאלו.

והלכו עם האדם היער הנ"ל, והעביר אותם בשלום, כי על ידי שאדם מוסר נפשו להתקרב אל הצדיק, ומבטל את דעתו ושכלו אליו לגמרי, על ידי זה הצדיק מעביר אותו דרך הקליפות והרוחות רעות, ומכניס אותו בתוך רוחניות אלקותו יתברך.

והכניסם לביתו והאכילם והשקם, והלך לו, כי הצדיק מזכה האדם עם אכילה ושתיה רוחנית, היינו אכילה של תורה ושתיה של תפילה, וכמו שפעם אמר רביז"ל (שיחות הר"ן סי' כ"ג) אשרי הזוכה בכל יום לאכול כמה פרקים משניות, ולשתות אחריו כמה מזמורי תהלים, ולהתלבש באיזה מצוות, כי זה עיקר קיומו וחיותו של אדם לעולם הבא, כפי מה שזכה להכניס בקרבו מזונא דנשמתא, כי על מזונא דגופא, היינו מזון הגוף, הכל דואגים, ונזהרים מאד ליתן לגוף כל מה שצריך, אבל על מזון הנשמה שוכחים לגמרי, ואין מרגישים איך הנשמה רעבה וצמאה מאד, וממש מתעלפת מחסרון אכילה ושתיה רוחנית, אבל כשבאים אל הצדיק, והצדיק פותח את העינים לראות רוחניות אלקותו יתברך, אזי מתחילים להרגיש רעבון הנפש, ומתחילים להשביע הנפש עם אכילה ושתיה רוחנית כראוי, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים כאלו, ולעסוק בתורה ותפילה כל ימי חיינו, עדי נזכה להתענג על נועם זיו השכינה, ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם, אמן ואמן.



סעודה שלישית פרשת תזריע מצורע ה'תשס"ו

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעוויג, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים גוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' כ"ה המדבר ממעלת ההתבודדות, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר על תמצית דברי רביז"ל שבתורה זו), ההתבודדות הוא מעלה עליונה וגדולה מן הכל, דהיינו לקבוע לו על כל פנים שעה או יותר להתבודד לבדו באיזה חדר או בשדה, ולפרש שיחתו בינו לבין קונו בטענות ואמתלאות בדברי חזן ורצוי ופיוס, לבקש ולהתחנן מלפניו יתברך שיקרבו אליו לעבודתו באמת. ותפילה ושיחה זו יהיה בלשון שמדברים בו וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה אין דבר למעלה מתפילה והתבודדות, והיא השער והפתח שעל ידה נכנסים אל השם יתברך (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' פ"ד), כי בוודאי כל אחד ואחד מרוצה מאד ליכנס אל השם יתברך, ולהתקרב אליו באמת, אבל עיקר המניעה היא שלא יודעים הדרך והשער איך ליכנס אליו יתברך, והדרך והשער הוא תפילה והתבודדות, ועליו נאמר (תהלים קי"ח) זה השער לה' צדיקים יבואו בו, כי הפה נקרא שער ופתח, וכמו שכתוב (מיכה ז') שמור פתחי פיה, ועל ידי פתח זה נכנסים אל השם יתברך, כי כל מה שאדם מרבה לדבר אליו יתברך, ולפרש לפניו יתברך כל שיחתו, בתמימות ופשיטות גמור, כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, כן נקבע אמונתו יתברך בלבו, וזוכה להרגיש אמתת מציאותו יתברך החופף עליו תמיד, עד שנכלל בו יתברך לגמרי, ואל זה יכול כל אדם לזכות, על ידי שמרבה בתפילה והתבודדות, עד שנתהפך למהות התפילה, וכמו שכתוב (תהלים ק"ט) ואני תפילה, כי מה שנקרא "אני" אצל האדם? זה הנשמה שלו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ב), וכשעוסק הרבה התפילה, אזי מהפך אני לאי"ן, ועולה ומתדבק באור האין סוף ברוך הוא, אבל הבעל דבר מחליש אור האמונה מן האדם, ועל ידי זה מונע אותו מעבודת התפילה, ונתקיים בו (יהזקאל א') ו"אני" בתוך הגולה, שהנשמה שלו בגלות מר וחשוך מאד, ונסתר ממנה אור האין סוף ברוך הוא, כי אם היה יודע האדם ידיעה בלב שלם, 'שמלא כל הארץ כבודו' (ישעיה ו'), והקדוש ברוך הוא עומד בשעת התפלה, ושומע התפלה, ודאי היה מתפלל בהתלהבות גדול, והיה מדקדק מאד לכוון את דבריו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"ב), ואם היה לו אמונה ברורה, והיה מאמין שהשם יתברך עומד עליו, ושומע כל דיבור ודיבור היוצא מפיו, ומאזין לקול

תפלתו, בודאי לא היה לו שום עצבות ועצלות וכבודות בתפלתו, ובודאי היה מתפלל כראוי, אך עיקר בלבול התפלה, הוא רק מחמת חסרון אמונה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קנ"ה), לכן עיקר עבודתו של אדם, להגביר אצלו כח האמונה, ולהרבות מאד בתפילה והתבודדות אליו יתברך בכל עת, כי אז יזכה לעלות ולהתדבק באור העליון, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את ענין הנגעים הבאים על פגם הדיבור, שבמקום להשתמש עם הדיבור לתפילה והתבודדות להשם יתברך, דיבר לשון הרע ורכילות ושאר דיבורים אסורים רחמנא ליצלן, ועל ידי זה נענש בצרעת, ובתחילה באים הנגעים על קירות ביתו, להזכיר אותו לשוב על עונותיו, כי נתקיים בו (חבקוק ב') אבן מקיר תזעק, שאבני ביתו קוראים לו לחזור בתשובה, שיעלה ויתקן את הדיבור, ויתחיל לעסוק בתפילה והתבודדות כראוי, כי גם אבני ביתו וקורות ביתו, מעידים על כל מעשי האדם, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (תענית י"א.) מי מעיד באדם, אבני ביתו וקירות ביתו מעידים עליו, וגם היום, כשקורה קלקול בבית באדם, כגון שנשבר איזה צינור מים, או דולף גשמים דרך הגג וכיוצא בו, ראוי לו להתבונן שמן השמים מזכירים לו לשוב בתשובה, ומרחמים עליו לנגוע בתחילה באבני ביתו, ולא בבשר גופו, והנה אם אין האדם מקבל הרמזים שמרמזים לו, אזי באים הנגעים בבגדיו, שהם כבר סמוכים וקרובים יותר לגופו, ומעוררים אותו לשוב בתשובה, וגם היום, כשקורה איזה קלקול בבגדי האדם, כגון שנקרע לו איזה בגד פתאום, או נתלכלך מאד, ראוי לו להתבונן שזהו כעין נגעי בגדים, שמרמזים לו לשוב ולתקן את הדיבור על ידי תפילה והתבודדות, והנה אם אחר כל זה עדיין אינו חוזר בתשובה, אזי באים הנגעים על בשר גופו ממש, ואז מר וחשוך לו מאד, כי המצורע נקרא בשם "סגירא" בלשון תרגום, על שם "סגירו דנהורא עלאה" כמוכא בזוהר (תורע מ"ב:), היינו שנסגר ונסתם ממנו אור העליון, ואזי קשה לו מאד, כי נסתם ממנו הפתח של הקדושה שהוא התפילה כנ"ל, ונתון בתוך הגלות מר מאד, בבחינת (יחזקאל א') ואני בתוך הגולה, ואזי עיקר התיקון שלו הוא על ידי הכהן, שהוא הצדיק, שסוגר אותו מחוץ למחנה, וכמו שכתוב (ויקרא י"ג) בדד ישב מחוץ למחנה מושבו, ועיקר התכלית של הבדידות, שיתבונן היטיב על דרכיו, ויתחיל להתבודד עמו יתברך, ולתקן את פגם הדיבור שפגם בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו, כי על ידי הבדידות יכול לחזור אל עבודת ההתבודדות, ולהשתמש עם הדיבור שלו לתפילה והתבודדות להשם יתברך, ואז יתרפא מצרעתו.

והנה טהרת המצורע תלוי בטבילה במים, וכמו שכתוב (ויקרא י"ד) ורחץ את בשרו במים וטהר, כי טבילת מקוה מועיל לכל הטמאים לטהר אותם, וגם מרמז המים על עבודת התפילה, וכמו שכתוב (איכה ב') שפכי כמים לבך נוכח פני ה', כי העיקר שישפוך שיחתו ותפילתו לפני השם יתברך כמים, שזהו עבודת ההתבודדות, ואז הכהן מורה לו דרך איך לשוב ולתקן את פגמו, ועיקר טהרתו תלוי בשתי צפרים חיות טהורות, שאחד מהן שוחטים, ואחד מהן שולחים על פני השדה, והנה מבואר בזוהר הקדוש (מצורע נ"ג, ועיין בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ג') שהשני צפרים חיות טהורות הם כנגד ספירת הבינה והמלכות, הציפור שכנגד ספירת הבינה, היא לתקן מה שפגם בהתבוננות מוחו, שלא התבונן באלקותו יתברך המאיר בכל הבריאה, ובמקום זה התבונן ברע שבכל אחד ואחד, עד שדיבר עליו לשון הרע ורכילות, והציפור שכנגד ספירת המלכות, היא לתקן פגם הדיבור, כי עיקר מלכותו יתברך מקבלים על ידי הדיבור שהוא התפילה וההתבודדות, וכשפגם בהדיבור נתקלקל כל זה, והנה הציפור שכנגד המלכות, שוחטים אותה, כי באה לתקן פגם הדיבור, שעליו נאמר (ירמיה ט') חץ שחוט לשונם, וצריכין לחסל ולכטל הדיבורים רעים לגמרי, ולכן שוחטים אותה, אבל הציפור השני שכנגד ספירת הבינה, אחר כך שולחים אותה חי על פני השדה, כי מיד שמתקנים את הדיבור, אזי הבינה שהיא המוח, כבר בן חורין להתבונן באלקותו יתברך כראוי, והיא כציפור דרור על פני השדה, והבן, והשם יתברך יזכינו לטהר את מוחינו מכל מיני שמץ של טומאה, ונזכה להשתמש עם דיבורי פינו רק לדיבורים קדושים של תורה ותפילה, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

